

Prvá adventná nedel'a A

30. november 2025

Mt 24. 37 - 44

Milé sestry a bratia v Kristovi

Každý z nás už zažil rôzne začiatky - chvíle určitého predelu, zmeny v živote. Skončenie školy, sobáš, príchod na nové pracovisko, stretnutie s novým človekom. Začiatky vzbudzujú vždy určité otázky - pýtame sa, čo nám to nové prinesie. Dokonca aj vtedy, keď sa jedná o opakovaný začiatok. Športovci sa napr. pýtajú, čo im prinesie nová sezóna - aké sú ich možnosti, na čo sa majú zamerať - či na boj o záchranu v súťaži, alebo môžu pomýšľať aj na niečo vyššie.

My kresťania každoročne začíname sláviť nový liturgický rok. Posväcujeme tým nielen plynutie času, ale pripomíname si aj tajomstvá Ježišovho života. Premýšľame pritom, na čo sa máme zamerať. Ako sa máme napríklad vo svojom chápaní viery posunúť, či budme len oporašovať svoju detskú vieru, alebo sa snažiť o takú vieru, ktorá oduševňuje náš život. Veď na Ježiša si nespomínáme kvôli tomu, aby sme si ho len nejako navonok uctili, ale preto, že sa pri ňom chceme inšpirovať pre svoj život.

Evanjelium ná dnes ale prekvapivo namiesto začiatku pripomenulo koniec. Je v tom určitá symbolika. Veď aj v našom živote to býva podobné. Začiatok v istom zmysle už skrýva v sebe aj koniec, finále. A rovnako koniec býva niekedy obsiahnutý už v začiatku. Keď zle začneme, chyby sa ťažko naprávajú. Kto začiatok podcení, ignoruje ho, zvyčajne neskončí dobre.

Na druhej strane evanjelium nás varuje pred túžbou po niečom spektakulárnom, výnimočnom, po zvláštnych znameniach, ktoré hneď udrú všetkým do očí. Koniec aj začiatok nesúvisia s mimoriadnymi znameniami, ale začínajú sa nenápadne. To dôležité sa začína v obyčajnosti, v každodennosti. Tu musíme najprv objaviť sami seba, máme sa naučiť autenticky prežívať svoj každodenný život. Nehľadať výnimočnosť.

Koniec sa nezačne slávnostnými fanfárami, ale obyčajne - tak, že mnohí si jeho príchod ani nevšimnú. Ježiš v evanjeliu hovorí: „Ako v dňoch pred potopou ľudia jedli a pili, ženili sa a vydávali až do dňa, keď Noe vošiel do korába a nič nezbadali, až prišla potopa a všetkých zmietla, tak bude aj pri príchode Syna človeka.“ Ježiš nás nechce plašiť, stresovať niečím fantastickým, bombastickým, ale nás vedie k bdlosti v každodennom živote, v ktorom nemáme premeškať šancu, príležitosť k novému začiatku. O svojom druhom príchode nehovorí ako o strašiaci, ktorého sa máme obávať. Veď jeho druhý príchod predstavuje skôr radostné naplnenie očakávaní ľudstva.

Signály skutočného života máme objavovať cez svoje vlastné vnútro, nie na základe nejakých zvláštnych udalostí, zvláštnych javov, úkazov na nebi. Náš vlastný život má byť tým znamením pre nás. V ňom sa ostatne rozhoduje, či napredujeme, alebo stojíme na mieste, či sa len krútime stále dokola. To podstatné pre náš život - keďže sme bytosti slobody - sa odohráva v nás, v našom vnútri. Nie je to vec niečoho vonkajšieho, vonkajších signálov, zvláštnych dejinných udalostí.

Začiatok aj koniec sa dotýkajú toho, čo sa nám zdá byť obyčajné, čomu možno niekedy ani nevenujeme pozornosť. Nečakajme, že život nám zmení nejaký prevratný objav, poznanie, niečo neobyčajné. Nečakajme, že niečo nové vstúpi do nášho života zvonka, nejako neobyčajne. To naozaj nové, čo premieňa náš život vstupuje do života nie zvonku, ale skôr zvnútra. Tam, kde sa otvoríme pre posolstvo hlbšieho života. Tam, kde hľadáme božie kráľovstvo a jeho hodnoty.

Pretože ak ho skutočne hľadáme, potom sa nám podľa Ježišových slov všetko ostatné naozaj pridá.